

[Egon Jensen]

To af lovforslagene er til dels ens, medens fremskridtspartiets forslag betyder en tilbagegang. Indenrigsministeren foreslår, at adgangen til at få dispensation til at indrette børnetandklinikker forlænges fra udgangen af 1981, til loven skal op til almindelig revision i 1985-86. Selv om jeg forstår motiveringen, som bl. a. er sparehensynet for kommunerne, beklager jeg at måtte sige, at det er nødvendigt, og vi må her som på desværre mange områder affinde os hermed, selv om vores principielle indstilling stadig væk er den, at offentlige børnetandklinikker varetager børnenes tarv bedst.

Jeg forstår motiveringen. Der er også en vis mangel på tandlæger, som må tages i betragtning. Men mange børn kan jo komme i klemme, hvis man netop ikke i det område, hvor der er givet dispensation, kan få en privatpraktiserende tandlæge. Selv om 73 ud af de i alt 274 kommuner, vi har, har dispensation, skal man ikke deraf udlede, at det er en meget stor del af kommunerne, som har dispensation. Der er, så vidt jeg er orienteret, kun tale om mellem 10 pct. og 15 pct. af det samlede børnetal. Jeg håber, at disse børn, hvis ikke den dispensationstandplejeordning, man har, er på højde med den offentlige - hvad man i almindelighed må betvivle - også får mulighed for at få den bedst mulige tandpleje.

Venstres forslag er mere yderliggående end indenrigsministerens, idet man helt ønsker bestemmelsen om dispensation strøget, så kommunerne altid selv kan bestemme, om de vil oprette børnetandklinikker. Det har jeg tidligere afvist og gør det igen; disse børn skal også fremover have de bedste betingelser.

Fremskridtspartiets forslag er en genfremsettelse, og det skal jeg ikke bruge mange ord på; det gjorde vi, dengang det blev behandlet første gang. Da afviste jeg det, og forslaget fik ikke netop rosende ord fra mange af partierne. Det går som bekendt ud på, at børnetandklinikkerne skal nedlægges og al børnetandpleje overgå til private tandlæger.

Jeg kan bare gøre den lille bemærkning: når man har en fornemmelse af, hvor lang tid det i øvrigt tager at få tid hos en tandlæge, gad jeg nok vide, hvordan det så skulle gå. Af mange, mange grunde vil jeg igen på mit partis vegne afvise et sådant tilbageskridt

og kan altså hverken anbefale venstres eller fremskridtspartiets forslag.

Henrik Toft (V):

Venstre betragter indsatsen på tandplejeområdet som en meget væsentlig bestanddel i hele den forebyggende sundhedspolitik. Derfor skal der ved behandlingen af disse tre lovforslag trækkes nogle hovedsynspunkter op.

For det første ønsker vi opretholdt muligheden for privatpraktiserende tandlægers placering i de tyndt befolkede kommuner, hvor man har skolebørnene som økonomisk basis for deres placering, hvor der ellers ville blive temmelig langt til tandlæge for den voksne befolkning såvel som for førskolebørnene, der endelig skal med ind under tandplejen så tidligt som muligt, sådan som det også forudsættes efter allerede vedtagne lovgivning.

For det andet vil jeg gerne fremhæve betydningen af, at børnene kan søge deres familietandlæge sammen med en af forældrene. At der er forskel på indsatsens effekt af mange forskellige grunde, skal ikke bestrides. Lige så vel som der er forskel på forskellige menneskers præstationer, kan tandlæger da også øve en forskellig indsats. Men jeg føler mig overbevist om, at man hverken i klinik-kommuner eller dispensationskommuner bare vil bore løs. Den forskel, som der til dato er, kan naturligt forklares, og jeg tager det som givet, at der ikke gøres forsøg på at præge tallene for indsatsens effekt, hverken til fordel for den ene eller den anden form for tandpleje.

Men jeg skal da ikke undlade at drille indenrigsministeren med bemærkningen om de ligningsmæssige afskrivninger på klinikker osv. Er det et nyt princip, man vil bruge som begrundelse for forskellige typer af lovgivning, at hvis nogen løber en risiko og som følge deraf får oparbejdet nogle værdier, skal man altså prioritere en offentlig foranstaltning på området?

Med hensyn til økonomien er det jo nemlig sådan, at klinikudgifterne kan opgøres til 150-200 kr., og det kunne man med fuldt så god ret have nævnt i bemærkningerne til indenrigsministerens forslag. Pensionsudgiften til skoletandlægerne bør også med ind i regnestykket.